

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobce: [REDACTED], nar. [REDACTED], státní příslušnost [REDACTED], bytem [REDACTED], zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2020, č.j. MV-159351-4/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2020, č.j. MV-159351-4/SO-2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 17. 10. 2019, č.j. OAM-32920-7/DP-2019 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo podle ustanovení § 169r odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zastaveno správní řízení ve věci žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, neboť žádost byla podána v době, kdy k tomu nebyl účastník řízení oprávněn; a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [2] Žalobce v podané žalobě namítal, že správní orgán nepostupoval tak, aby byl zjištěn skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, resp. že správní orgán

skutečnosti, které vyplývají ze spisu, vyložil nesprávným způsobem a dovodil nesprávné a zavádějící závěry. To se dle žalobce vztahuje zejména ke skutečnostem uvedeným v lékařském potvrzení o dočasné zdravotní indispozici. Napadené rozhodnutí je tak dle žalobce v rozporu s ustanoveními § 2 odst. 1 a 4, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a dále v rozporu s ustanoveními § 169r odst. 1 písm. d) a § 174a zákona o pobytu cizinců.

- [3] V prvním žalobním bodu žalobce namítal, že došlo k pochybení při spolupráci s právním zástupcem žalobce. Dne 17. 12. 2019 bylo zástupcem žalobce vyexpedováno směrem k žalovanému oznámení o převzetí právního zastoupení a zároveň i žádost o nahlédnutí do spisového materiálu. Žalovaný však deklaruje, že přípis převzal až dne 8. 1. 2020, tj. 22 dní po odeslání, což je v rozporu s ustanovením § 17 odst. 4 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů. Dle žalobce tak nelze přistoupit na to, že správnímu orgánu bylo doručeno až 8. 1. 2020; tento postup je nadto v rozporu se zásadou ekonomiky řízení a s elementárními zásadami fungování státní správy. Tento nezákonný postup byl pak umocněn tím, že navzdory tomu, že měl žalovaný znalost o právním zastoupení žalobce a že věděl, že žádá o nahlížení do spisu za účelem zastupování v odvolacím řízení, tak i přesto dne 9. 1. 2020 vydal napadené rozhodnutí, které nadto neadresoval právnímu zástupci žalobce, který jej do dne podání žaloby neobdržel. Z toho důvodu pak žalobce uvedl některé argumenty až v podané žalobě.
- [4] Ve druhém žalobním bodu žalobce namítal, že žalovaný aproboval nezákonné prvostupňové rozhodnutí, když fakticky nejenže neposuzoval přiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života, ale především řádně nezhodnotil lékařské potvrzení doložené správnímu orgánu za účelem omluvení pozdního podání žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Uvedl, že správní orgán je povinen zjišťovat skutkový stav (nejen) na základě a ve světle doložených dokumentů, tj. byl povinen zabývat se dále specifiky zdravotní situace žadatele, příp. jej vyzvat k doplnění tohoto tvrzení, ale přinejmenším k němu přihlížet, což se nestalo. V tomto směru žalobce odkázal na aktuální rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 10. 2019, č.j. 29A 34/2018-62, který přiléhá na situaci žalobce, neboť i v jeho případě jde o opožděně podanou žádost o prodloužení dlouhodobého studia, potažmo o jeho právo na vzdělání. Dále uvedl, že i nejaktuálnější judikatura Nejvyššího správního soudu vychází z premisy, že posouzení přiměřenosti dopadů v korelaci s důvody a závažnosti porušení zákona (zde tedy opožděné podání) je nezbytnou součástí správního rozhodnutí. Dle žalobce je tak dána povinnost provést dokazování a posouzení důvodů pro zmeškání lhůty pro podání žádosti.
- [5] Ve třetím žalobním bodu pak žalobce uplatnil námitku nepřiměřenosti rozhodnutí. Uvedl, že odůvodnění správního orgánu ohledně zásahu do rodinného a soukromého života sice napadené rozhodnutí obsahuje, ale ve velmi omezené míře a založené na nepodložených skutečnostech a domněnkách správního orgánu, čímž správní orgán zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností. Dále uvedl, že žalovaný na stranu veřejného zájmu řadí jen vágní zájem na dodržování zákonů České republiky a *de facto* konstatuje, že jakkoli závažný zásah do soukromého a rodinného života by za těchto okolností byl přiměřený. Zákon o pobytu cizinců zakotvuje povinnost správního orgánu, i v případě naplnění některé ze skutkových podstat odůvodňující zamítnutí žádosti, posoudit tohoto rozhodnutí. Dle žalobce dále správní orgán nijak nereflektoval dobu, kterou žalobce strávil na území ČR. V daném případě tak bylo porušeno nejen ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, ale i

ustanovení § 3 správního řádu, jelikož se správní orgán v této otázce ani nepokusil zjistit skutečný stav věci. Žalobce na podporu své argumentace odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 3. 2017, č.j. 57A 6/2016-81 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č.j. 5 Azs 46/2016. Dále zdůraznil, že je osobou, která na území ČR strávila prakticky celý svůj život, a jako mladistvý člověk je finančně i existenčně závislý na své matce, která zajišťuje jeho základní životní potřeby a je navíc jeho jediným žijícím rodičem. Dále uvedl, že má za to, že správní orgán musí posuzovat závažnost jednání účastníka řízení, tj. že musí být rozdíl mezi zcela zjevným protiprávním jednáním, jehož cílem je obcházení zákona např. padělání listiny, fingoané manželství atd. Ve světle výše uvedené pak žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č.j. 1 Azs 81/2016.

- [6] Žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě navrhoval její zamítnutí. Uvedl, že námitky uvedené v žalobě jsou obsahově shodné s námitkami uvedenými v odvolání, a proto žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K žalobnímu bodu, kde zástupce žalobce poukázal na skutečnost, že došlo k pochybení při spolupráci se správními orgány, žalovaný uvedl, že je pravdou, že již dne 8. 1. 2020 obdržel oznámení o převzetí právního zastoupení, avšak napadené rozhodnutí v důsledku toho, že toto oznámení nebylo včas založeno do spisu, bylo vydáno dne 9. 1. 2020 a adresováno přímo žalobci, nikoliv zmocněnému zástupci. Ihned poté však bylo umožněno zmocněnému zástupci nahlédnout do spisového materiálu, kdy se tento s jeho obsahem a obsahem napadeného rozhodnutí seznámil a včas podal proti rozhodnutí žalobu. Žalovaný proto shrnul, že toto pochybení nemá vliv na zákonnost vedeného správního řízení, kdy veškeré lhůty byly zachovány, ani na zákonnost napadeného rozhodnutí.
- [7] Soud z obsahu správního spisu zjistil, že dne 17. 12. 2019 zaslal právní zástupce žalobce žalovanému oznámení o převzetí právního zastoupení. Žalobou napadené rozhodnutí ze dne 9. 1. 2020 však bylo doručováno pouze žalobci, nikoli jeho právnímu zástupci.
- [8] Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č.j. 2 As 27/2004-78, platí, že *„Nedostatek řádného doručení napadeného správního rozhodnutí žalobci spočívající v tom, že rozhodnutí bylo v rozporu s ustanovením § 25 odst. 3 správního řádu doručeno přímo jemu, a nikoli jeho zástupci, brání bez dalšího projednání žaloby; takový nedostatek je však odstranitelný. Soud proto nejprve uloží správnímu orgánu řádně doručit napadené rozhodnutí a teprve po jeho doručení pokračuje v řízení o žalobě. Samotná vada doručení není důvodem k odmítnutí žaloby pro předčasnost.“* Zároveň rozšířený senát v tomto rozsudku uvedl, že *„[p]okud soud, u kterého byla podána taková žaloba, zjistí - obvykle z vyžádaného správního spisu žalovaného - že rozhodnutí nebylo zástupci žalobce doručeno, uloží usnesením žalovanému doplnit spis (řízení) o doklad o doručení rozhodnutí tomuto zástupci účastníka řízení.“*
- [9] Soud proto postupoval v intencích tohoto rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu a usnesením ze dne 5. 4. 2022, č.j. 6A 17/2020-66, vyzval žalovaného k doručení žalobou napadeného rozhodnutí právnímu zástupci žalobce a k doplnění správního spisu o doklad o doručení.
- [10] Dne 13. 4. 2022 bylo soudu doručeno sdělení žalovaného, ve kterém uvedl, že spisový materiál byl doplněn o doklad o doručení napadeného rozhodnutí zástupci žalobce.
- [11] Při ústním jednání konaném před soudem dne 21. 4. 2022 setrvali účastníci řízení na svých dříve uplatněných vyjádřeních.

- [12] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [13] Žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s platností od 1. 9. 2018 do 31. 8. 2019. Dne 17. 9. 2019 podal prostřednictvím provozovatele poštovních služeb žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za stejným účelem. Dne 23. 9. 2019 doložil k žádosti potvrzení o studiu na rok 2019/2020, poukaz na vyšetření, kde se uvádí, že byl v léčbě od 30. 8. 2019 do 16. 9. 2019, doklad o zajištění ubytování a výpisy z bankovního účtu.
- [14] Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 17. 10. 2019, č.j. OAM-32920-7/DP-2019, bylo podle ustanovení § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců řízení ve věci žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia zastaveno, neboť žádost byla podána v době, kdy k tomu nebyl účastník řízení oprávněn.
- [15] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí dne 1. 11. 2019 odvolání, ve kterém uplatnil obdobné námitky jako v podané žalobě.
- [16] Dne 17. 12. 2019 podal žalobce prostřednictvím svého právního zástupce žalovanému oznámení o převzetí právního zastoupení a žádost o nahlédnutí do spisu; k žádosti byla přiložena plná moc advokáta žalobce. Podání bylo dle průvodky elektronického podání žalovanému doručeno dne 17. 12. 2019 v 16:47:10 hod., staženo bylo dne 18. 12. 2019 v 7:00:34 hod., do spisu bylo založeno dne 8. 1. 2020.
- [17] Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 9. 1. 2020, č.j. MV-159351-4/SO-2019, bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [18] V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že vzhledem ke skutečnosti, že dosavadní platnost povolení k dlouhodobému pobytu byla stanovena do 31. 8. 2019, byl tento den současně posledním dnem lhůty stanovené v ustanovení § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, kdy mohl žalobce svou žádost podat. Den 31. 8. 2019 připadl na sobotu, a proto byl dle správního řádu povinen žalobce podat svou žádost nejbližší pracovní den, tedy nejpozději v pondělí 2. 9. 2019. Dále uvedl, že svou žádost podal až dne 17. 9. 2019 (u provozovatele poštovních služeb podána dne 16. 9. 2019). K poukazu na vyšetření žalovaný nepřihlédl, neboť je v něm uvedeno, že žalobce byl v léčbě od 30. 8. 2019 do 16. 9. 2019. Žalobci však nic nebránilo v tom, aby svou žádost podal v zákonné lhůtě, tj. 120 dnů před uplynutím platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Zákon o pobytu cizinců dle žalovaného poskytuje dostatečně velké časové rozpětí pro prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, a bylo tak na žalobci, aby své zákonné povinnosti plnil včas a s dostatečným časovým předstihem. Dále upozornil na to, že zákon o pobytu cizinců nestanoví povinnost osobního podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, žalobce tak mohl žádost o prodloužení platnosti pobytu podat včas prostřednictvím zmocněné osoby, příp. prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, a to v zákonné lhůtě, což neučinil. Dále uvedl, že z předloženého poukazu na vyšetření nevyplývá, že by zdravotní stav žalobce odpovídal pracovní neschopnosti, příp. vyžadoval hospitalizaci apod., a proto k němu nelze přihlížet. Nadto poukázal také na to, že žalobce měl povinnost doložit důvody pozdního podání již při podání žádosti, což však neučinil a nedostal tak ani této zákonné povinnosti.

- [19] K námitkám ohledně porušení ustanovení § 2 odst. 3 a 4, § 4 a § 50 odst. 4 správního řádu a ohledně porušení základních zásad činnosti správních orgánů žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2016, č.j. 1 Azs 240/2015-35, s tím, že porušení uvedených ustanovení neshledal.
- [20] K námitce týkající se zohlednění dopadu prvostupňového rozhodnutí do života žalobce, žalovaný uvedl, že s ohledem na žalobcem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, č.j. 7 As 142/2011, posoudil okolnosti daného případu a shledal, že v případě žalobce nešlo o zanedbatelné překročení lhůty pro podání žádosti, neboť tato byla překročena o 15 dní, nikoli o 5 dní, jako je tomu v případě řešeném Nejvyšším správním soudem. Dále uvedl, že v případě aplikovaných ustanovení zákona o pobytu cizinců nemá správní orgán povinnost posoudit přiměřenost napadeného usnesení. Opačným postupem by správní orgán postupoval v rozporu s vůlí zákonodárce, neboť tento jasně vymezil, ve kterých případech je třeba otázku přiměřenosti zvážit, a ve kterých nikoliv. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2018, č.j. 11A 206/2017. Konstatoval, že prvostupňové rozhodnutí bude mít dopad do soukromého a rodinného života žalobce, tento dopad však není nepřiměřený vzhledem ke skutečnostem, které vedly k vydání rozhodnutí. Prvostupňové rozhodnutí pak nijak neomezuje právo žalobce znovu požádat o povolení k dlouhodobému pobytu.
- [21] Z přiloženého správního spisu (doručenky) vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo doručováno přímo žalobci, nikoliv jeho právnímu zástupci. Ve spise je dále založen úřední záznam o nahlédnutí do spisu dne 17. 1. 2020.
- [22] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
- [23] V nyní projednávaném případě je předmětem přezkumu rozhodnutí, jímž bylo podle ustanovení § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců zastaveno řízení ve věci žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, neboť žádost byla podána v době, kdy k tomu žalobce nebyl oprávněn.
- [24] Soud i strany sporu považují za nesporné, že žalobce měl dlouhodobý pobyt povolen do 31. 8. 2019, přičemž až dne 17. 9. 2019 podal prostřednictvím provozovatele poštovních služeb žádost o prodloužení doby platnosti tohoto pobytu s tím, že dne 23. 9. 2019 doložil poukaz na vyšetření, kde je uvedeno, že byl v léčbě od 30. 8. 2019 do 16. 9. 2019.
- [25] Podle ustanovení § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, v rozhodném znění: *„Žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo o prodloužení doby jeho platnosti je cizinec povinen podat nejpozději před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nejdříve však 120 dnů před uplynutím jeho platnosti.“*
- [26] Podle ustanovení § 47 odst. 3 téhož zákona: *„Zabrání-li včasnému podání žádosti podle odstavce 1 nebo 2 nebo odstavce 6 písm. b) důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 5 pracovních dnů po zániku těchto důvodů. V odůvodněných případech může cizinec žádost podat i dříve, než je uvedeno v odstavci 1. Důvody pro pozdější podání žádosti podle věty první a pro dřívější podání žádosti podle věty druhé je cizinec povinen ministerstvu sdělit nejpozději při podání žádosti a na jeho výzvu tyto důvody prokázat.“*

- [27] Podle ustanovení § 169r odst. 1 písm. d) téhož zákona: „*Usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby platnosti a doby pobytu na území na dlouhodobé vízum, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn; to neplatí, pokud je o dříve podané žádosti rozhodováno poté, co začala běžet lhůta, v níž byl cizinec oprávněn tuto žádost podat.*“
- [28] V prvním žalobním bodu žalobce namítal procesní pochybení žalovaného, neboť dne 17. 12. 2019 zaslal jeho právní zástupce žalovanému oznámení o převzetí právního zastoupení a zároveň žádost o nahlédnutí do spisového materiálu. Žalovaný však deklaroval, že daný přípis převzal až dne 8. 1. 2020, aby nadto hned vzápětí dne 9. 1. 2020 vydal napadené rozhodnutí, které navíc doručoval přímo žalobci.
- [29] Soud nejprve uvádí, že pochybení žalovaného, spočívající v doručování napadeného rozhodnutí, které bránilo ve světle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č.j. 2 As 27/2004-78 věcnému projednání žaloby, soud napravil tím, že žalovanému uložil usnesením doplnit spis (řízení) o doklad o doručení napadeného rozhodnutí zástupci žalobce. Srov. body [7] až [10] tohoto rozsudku. Vada v doručování tak byla tímto odstraněna.
- [30] Z žalobcových námitek týkající se procesních pochybení žalovaného tak zbývá pouze námitka spočívající v tom, že nebylo jeho právnímu zástupci umožněno nahlédnout do správního spisu, a v důsledku toho byl tento nucen některé námitky uvést poprvé až v podané žalobě.
- [31] Soud sice přisvědčil žalobci, že v případě zaevidování podání ze dne 17. 12. 2019 se jednalo o zjevné procesní pochybení žalovaného, neboť k založení tohoto dokumentu do spisu došlo až dne 8. 1. 2020, nicméně zároveň nedospěl k závěru, že by se jednalo o podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které by mělo vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí ve věci samé. Je tomu tak proto, že žalobce měl důvody na jeho vůli nezávislé, které by měly směřovat k prominutí zmeškání lhůty, doložit zároveň s podáním žádosti dle ustanovení § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců; nemohl je tak dle názoru soudu uvádět až v odvolání či v odvolacím řízení. I v případě umožnění nahlédnutí do spisu by tak zde stále byly dány důvody pro zastavení řízení o žádosti žalobce.
- [32] Nadto lze konstatovat, že žalovaný si svou chybu po vydání napadeného rozhodnutí uvědomil, když zástupci žalobce poté dne 17. 1. 2020 umožnil nahlédnout do spisového materiálu, aby se tento mohl seznámit s jeho obsahem a obsahem napadeného rozhodnutí, a mohl proti němu včas brojit správní žalobou, k čemuž také došlo. Rovněž pak soudu není zřejmé, které žalobní námitky musel právní zástupce žalobce uplatnit v důsledku předmětného procesního pochybení žalovaného až v podané žalobě, neboť námitky uvedené v žalobě jsou obsahově shodné s námitkami uvedenými v odvolání (byla zde uvedena námitka porušení příslušných ustanovení správního řádu, námitka směřující do posouzení důvodů ospravedlňujících pozdní podání žádosti, i námitka týkající se přiměřenosti prvostupňového rozhodnutí).
- [33] Z uvedených důvodů proto neshledal soud námitky uvedené v prvním žalobním bodu důvodnými.
- [34] Ve druhém žalobním bodu žalobce namítal nedostatečné posouzení důvodů pro pozdní podání žádosti, tj. že správní orgány nezhodnotily řádně lékařské potvrzení doložené

správnímu orgánu I. stupně za účelem omluvení pozdního podání žádosti. Žalobce zdůraznil, že správní orgány byly povinny provést dokazování a posoudit důvody pro zmeškání lhůty pro podání žádosti.

[35] Soud z napadeného rozhodnutí zjistil, že se žalovaný touto otázkou zabýval na str. 3 rozhodnutí. Žalovaný se zabýval poukazem na vyšetření, který žalobce doložil správnímu orgánu I. stupně dne 23. 9. 2019, a ve kterém bylo pouze uvedeno, že žalobce byl v léčbě od 30. 8. 2019 do 16. 9. 2019 (pozn. soudu: poslední den lhůty pro podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu připadl na pondělí 2. 9. 2019). Žalovaný pak neshledal tento poukaz relevantním, neboť žalobci nic nebránilo, aby svou žádost podal v zákonné lhůtě dle ustanovení § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tj. 120 dnů před uplynutím platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Soud se ztotožnil se žalovaným, že zákon o pobytu cizinců poskytuje cizincům dostatečně velké časové rozpětí pro prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nicméně i pokud by i poslední den lhůty nastala událost na vůli žadatele nezávislá, která by mu zabránila v podání žádosti, tak je nutné se tímto důvodem zabývat. Zároveň však lze uvést, že zákon o pobytu cizinců nestanoví povinnost osobního podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem pobytu, což znamená, že žalobce mohl svou žádost podat včas např. prostřednictvím zmocněné osoby, příp. prostřednictvím provozovatele poštovní služby. Z předloženého poukazu na vyšetření totiž dle soudu vyplývá pouze to, že žalobce byl „v léčbě“, ale není zde uvedeno nic konkrétního o jeho zdravotním stavu a o stavu jeho indispozice k podání (a to třeba i prostřednictvím pošty či zmocněnce) předmětné žádosti. Za nejpodstatnější pak soud považuje tu skutečnost, že při pozdním podání žádosti důvod vůbec nebyl sdělen, přičemž zákon o pobytu cizinců požaduje v ustanovení § 47 odst. 3, aby tento byl sdělen, k čemuž v nyní projednávaném případě nedošlo.

[36] K odkazu žalobce na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 10. 2019, č.j. 29A 34/2018-62, soud uvádí, že v tomto rozsudku krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný pochybil, když navzdory námitce žalobce ohledně nepřiměřeného zásahu do jeho ústavně zaručeného práva na soukromý život ve smyslu čl. 8 Úmluvy jako věcně správný a se zákonem o pobytu cizinců souladný aproboval postup správního orgánu I. stupně, který vydal rozhodnutí o zastavení žádosti žalobce k prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle ustanovení § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, aniž by zkoumal přiměřenost jeho dopadů do právní sféry žalobce, zejména jeho práva na soukromý život, a tedy s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti poměřoval důvody, pro které k zastavení řízení došlo, s důsledky plynoucími ze zastavení řízení. Jakkoli závěry tohoto rozsudku dopadají zjevně na otázku přiměřenosti vydaného rozhodnutí, kterou žalobce zpochybňoval až ve třetím žalobním bodu, jak bude uvedeno dále v tomto rozsudku, tak je nutné konstatovat, že tento rozsudek byl v mezidobí zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2022, č.j. 8 Azs 314/2019-44, a proto soud nepovažuje jeho závěry za relevantní pro nyní projednávanou věc.

[37] Soud tak dospěl k závěru, že se správní orgány předloženým poukazem na vyšetření jako důkazem (a důvodem) pro pozdní podání žádosti zabývaly dostatečně a řádně, a postupovaly tak v intencích žalobcem odkazovaných ustanovení § 2 odst. 1 a 4, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. Soud tak ani tuto žalobní námitku neshledal důvodnou.

[38] Závěrem žalobce namítal, že správní orgány neposoudily dopady rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce dostatečně a přezkoumatelně – nijak nereflektovaly dobu,

kterou žalobce strávil na území ČR, ani to, že je finančně a existenčně závislý na své matce. Správní orgány se dle žalobce také vůbec nezabývaly závažností jeho jednání.

- [39] K této námitce soud považuje za vhodné odkázat na již zmiňovaný nedávný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2022, č.j. 8 Azs 314/2019-44, který se zabýval prakticky totožnou věcí, jako je věc nyní projednávaná – v odkazovaném případě bylo usnesením zastaveno řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia podle ustanovení § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť cizinec podal žádost opožděně.
- [40] Nejvyšší správní soud se v odkazovaném rozsudku zabýval tím, zda měl správní orgán I. stupně před zastavením řízení podle ustanovení § 169r odst. 1 písm. d) předmětného zákona posoudit přiměřenost dopadů usnesení o zastavení řízení do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu ustanovení § 174a odst. 1 téhož zákona, resp. zda se měl žalovaný k námitce žalobce přiměřeností dopadů usnesení o zastavení řízení zabývat. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že *„obecně v případě zastavení řízení o žádosti o vydání (prodloužení doby platnosti) povolení k dlouhodobému pobytu nepřichází posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele v úvahu, jelikož o žádosti není věcně rozhodováno. Pokud totiž nejsou splněny podmínky projednání žádosti (například z důvodu, že žádost nebyla podána včas a nebyly prokázány důvody nezávislé na vůli cizince, které vedly k opožděnému podání žádosti), nemá správní orgán jinou možnost než řízení zastavit. Dodržení závazků vyplývajících z čl. 8 Úmluvy je zajištěno tím, že posouzení přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života cizince je vyžadováno v rámci rozhodování o případném uložení správního vyhoštění podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. (...) Lze proto souhlasit se stěžovatelkou, že v případě procesního rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců se přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele neposuzuje.“*
- [41] Zároveň Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku vyslovil názor, se kterým se zdejší soud plně ztotožňuje, a to, že *„[i]nstitut lhůty je však přirozenou součástí právního řádu a důsledky jejího zmeškání jsou se lhůtou pevně spjaty a představují její podstatu (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 7. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 25/19, ve kterém Ústavní soud posuzoval ústavnost lhůty k podání nečinnostní žaloby). Lhůtu pro podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu by proto učinilo její prolomení z žalobcem tvrzeného důvodu nepřiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života bez existence překážek na vůli cizince nezávislých (tedy pro jinou než v § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovenou výjimku) v podstatě obsoletní (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 9. 2020, čj. 1 Azs 46/2020 - 40, bod 28).“*
- [42] Odkazy žalobce na rozsudky správních soudů uvedené v bodě [5] tohoto rozsudku proto soud z důvodu aplikace uvedeného rozsudku, který na projednávanou věc plně dopadá, neshledal relevantními, neboť se týkaly skutkově i právně odlišných případů.
- [43] Soud se proto nezabýval tím, jakým konkrétním způsobem se správní orgány otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života zabývaly (pozn. soudu: žalovaný se s touto námitkou žalobce vypořádal na str. 4 napadeného rozhodnutí), neboť v případě usnesení o zastavení řízení o žádosti podle ustanovení § 169d odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců nemají správní orgány povinnost přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života žadatele posuzovat. Tuto žalobní námitku tak soud rovněž neshledal důvodnou.

[44] Ze všech shora uvedených důvodů proto soud neshledal žalobu důvodnou a podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl.

[45] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. dubna 2022

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.

předseda senátu